

Dr. PhD Juhász György

HOL SÍRJAINK HOMORULNAK

A 2010 kora nyarán fölálló, kétharmados többségű polgári kormány katasztrofális nemzetpolitikai helyzetet örökölt elődeitől. A Medgyessy-Gyurcsány-Bajnai szocialista trió a 2004. december 5-i tragikus megosztottságot eredményező népszavazástól a brutális magyar veréssel végződő 2006. október 23-ikái tüntetésen résztvevőkkel való leszámoláson át az Eszéki Magyar Főkonzulátus puccsszerű bezárásáig terjedő skálán folyamatosan érvényesítette nemzetellenes programját, ami a huszonegyedik századi Európában példa nélkül állt. Tették ezt úgy, kart karba öltve a liberálisokkal, hogy közben gazdaságilag a teljes csőd és megsemmisülés szélére sodorták hazánkat, eladósítva Magyarországot és szinte megbénítva annak fővárosát, Budapestet.

Az Orbán-kabinet a kialakult helyzetben azonnal munkához látott, s olyan alapintézkedéseket hozott, amelyekkel strukturálisan változtatták meg a tarthatatlan és méltánytalan helyzetet. Eltakarították végre az 1949-es sztálini alkotmányt, s életbe léptették az új Alaptörvényt, bevezették a határon túli magyarság státusát gyökeresen megváltoztató kettős állampolgárság intézményét, s ami talán még ezeknél is fontosabb, megszűnt a gögös, kioktató, baloldali, liberális „übermensch” hangnem. Megin-

dult a közös cselekvés és az együtt gondolkodás, aminek jelentős tényezői lettek a budapesti és a vidéki civil szervezetek egyaránt.

Az természetes, hogy közel egy évtized hektikus rablógazdálkodásának összes sarát, mocskát szempillantás alatt nem lehet eltakarítani, kipucolni még a legjobb szándékkal sem. Különösen nehéz ez olyan intézke-

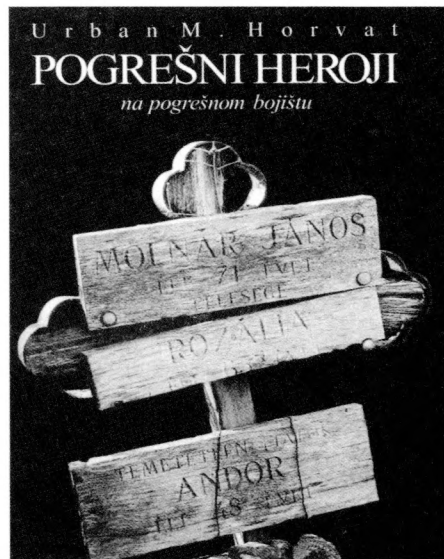
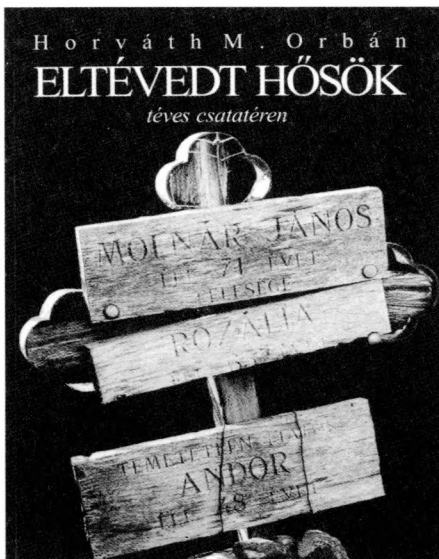
dések esetében, amelyek – látszólag – a megoldás, az eredmények reményével kecsegtetnek. Erre példa a délvidéki magyarok, egyben a ma-

gyarság 1944-45-ös tragédiája, amely több tízezer ártatlan magyar ember életét követelte.

Tito délvidékre bevonuló, szerb csetnikekkel jócskán kibővült partizánjai, származási alapon, faji jelleggel, etnikai tisztogatási céllal, ideológiailag megtervezve és előkészítve likvidálták (korabeli szerb (szak)kifejezés) a csecsemőktől az aggyatyanokig a Bácska, a Bánság, a Szerémség és Délbaranya (Drávaszög) magyar lakosságának jelentős részét, megteremtven a partizán-terror légkörét, az uralkodó pánszláv, gyarmatosító ideológiával karöltve. Ez a barbár tevékenység, „hála” a győztesnek mindent szabad második világháborús gyakorlatának, közel félévszázadig fedve, rejtve maradt, helyesebben maradhatott. Titokban tartották (tarthatták), csak a 80-as

„Most tél van és csend és hó és halál.”

(Vörösmarty Mihály: Előszó)

évek végén és a 90-es évek elején szület-
hettek meg azok a publicisztikák, tanul-
mányok (Matuska Márton, Csorba Béla és
mások), tényfeltáró dokumentumkötetek,
és láttak napvilágot a halál- és lágerlisták,
szólaltak meg a túlélők és az áldozatok hoz-
zártartozói, leszármazottai. A szellem, Isten-
nek hála, kiszabadult a palackból, s áttörte-
még ha képzavarnak tűnik is- a hallgatás
falát, megdöbbsentve az egyetemes magyar-
ságot, amely addig csak utalásokra, fél-
mondatokra hagyatkozhatott Mindszenty
bíboros (1947-es) és Gion Nándor (1971-es)
sikolyáig. Az elmúlt bő másfél évtized után
a helyzet szerb-magyar, magyar-szerb vi-
szonylatban tarthatatlanná vált. A teme-
tetlen halottak „lázadását” még az újabb
szerb etnikai-katonai agressziók Szlovénia,
Horvátország, Bosznia-Hercegovina és
Koszovó ellen, sem tudták elnyomni, még
akkor sem, ha időlegesen Srebrenica
(tízezer muzulmán bosnyákot likvidált –
ölt meg – a szerb-jugoszláv néphadsereg
1995 őszén) „megelőzte” Csurogot,
Zsablyát, Mozsort. És...és még 60-65 (!)
települést sorolhatnánk föl a Délvidéken

(Vajdaságban), ahol magyarok (nem) „nyug-
szanak” tömegsírokban szemétdombok,
árok szélek, kutak, dögtemetők, betonlapok
alatt, miközben a „felül” élők is átrendeződ-
tek, mivel a milosevicsi pán szerb politika
miatt közel ötvenezer délvidéki magyar
hagyta el szülőföldjét az ezredfordulóra.
Az otthonmaradók pedig északi irányba
húzódtak, a magyar határ irányába, miköz-
ben a vajdasági autonómia és az autonóm
Vajdaság önnön paródiájává vált a Boszniá-
ból, Horvátországból, Koszovóból százezer
számra beköltöztetett szerbekkel együtt.

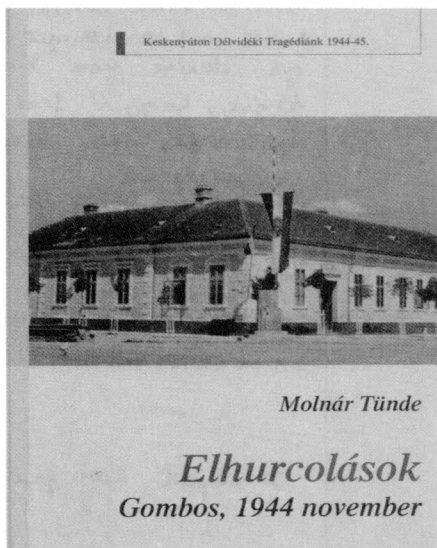
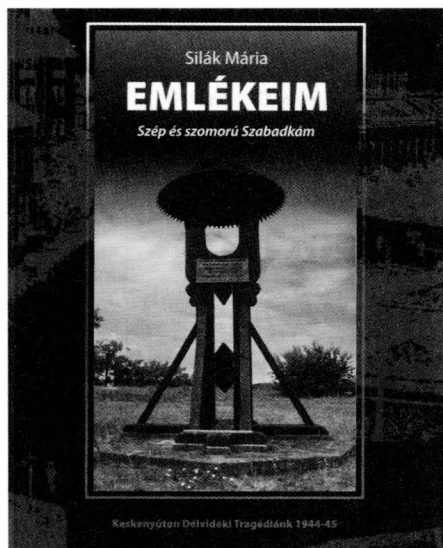
Ilyen háttérrel kötött megállapodást
2009 októberében Sólyom László magyar és
Borisz Tadic szerb államfő, hogy a két
ország tudományos akadémiáinak törté-
néseiből álló vegyes bizottság tárja föl az
1944-45-ös délvidéki „történesek” okait,
lefolyását és következményeit és egyben
határozza meg a magyar áldozatok számát.
Az elhúzódozó folyamat ezzel a lépéssel, ami a
szerb fél nyilvánvaló célja volt, tovább
lassult, ahelyett, hogy tudományos lendüle-
tet vett volna. Még a magyar szekció fölállítá-
sára is egy év (!) kellett. A meghatározott

levéltári föltárás, kutatás akadozva folyik, inkább csöpög, mivel egy, jobb esetben másfél ember végzi, s a magas bizottság magyarázó tagozata, élén a teljesen alkalmatlan vezetőjével még azt sem tudja megmondani, hogy előzetes, várható, közbülső eredményt mikorra tud produkálni, miközben több mint három év eltelt. Úgy kezdődik meg a negyedik (2013), hogy már csak egy évre vagyunk/leszünk a borzalom hetvenedik évfordulójától. Borisz Tadic azóta már régen nem elnök, a szerb politika második vonalába esett vissza. Sólyom László, akinek mandátuma szintén lejárt, ránk nézve igen szomorú, de találó mondással: ismét félig „ment át” a hídon.

Európában azonban minden más a helyére kerül ebben a jobb szó híján témakörben Katyintól Bleiburgig és Kocsevszki Rogtól Srebrenicáig. Nekünk, magyaroknak meg, önmagunkat minősítve, van egy fél vegyes bizottságunk és több tízezer temetetlen halottunk, pedig...

Pedig szinte ez az egyetlen ügy (kérdés?, dolog?) amiben teljes a parlamenti és a civil konszenzus balról jobbra és jobbról balra a

mindenkori köztársasági elnöktől a házelnökön át az MTA elnökéig és ne felejtkezzünk meg a politikai pártokról sem! Mindenki támogatja a tényfeltárást, amivel elsősorban – az időhúzó, gyáva „akadémikusokat” megszegényítve- a civil személyeket (tanárokat, írókat, irodalmárokat, újságírókat, fiatal kutatókat és másokat) összefogó Keskenyúton Délvidéki Tragédiánk 1944-45. Alapítvány és annak jogelődje él. Az alapítvány, vezetőjének ember feletti munkájával és irányításával, eddig számtalan cikket (Magyar Nemzet, Magyar Hírlap, Magyar Szó, Hítel, Aracs, internetes portál, stb.), kiadványt és kötetet jelentetett meg, rendezett könyvbemutatót, konferenciákat egészen az MTA szintjéig. Szerveztek előadásokat és koszorúzást Budapesttől Szabadkáig és Temerintől Szentendréig művelődési házban, egyetemen és konzulátuson, illetve falusi temetőben és a Szent István Bazilikában, de állítottak már keresztet és sírkövet is. Munkatársai gyakran utaznak, bíztatnak, teszik a dolgukat, sokszor a politika és a diplomácia helyett. Mikközben állami csúcsvezetők segítik az ala-

pítványi „önkéntesek” ingyenes munkáját, addig ugyanazon állam fizetett és magas rangú diplomatái, valamint az MTA volt elnöke lassítják – mondjuk ki! – a helyszínen és a háttérből szabotálják azt. Esetünkben a civil szféra megtett mindent, sőt még annál is többet, amit tehetett. Ennek legékesebb példája a Makovecz Imre által tervezett Csonka torony elnevezésű emlékmű, amely a délvidéki magyar mártírokról törne az ég felé, ha a politika is lépne...
Lépni merne...

2014-ben lesz hetven éve, hogy a gyilkosok megkezdték a délvidéki magyarok irtását, és 2014-ben választ először az egyetemes magyarság délvidéki része is. Az a népesség, amelyik a legjobban fogadta az állampolgárság kiterjesztését, amivel a legnagyobb számban élt. Nem mindegy, hogy hova húzzák az ikszet örömmel, azután, hogy végre kisírhatták/tuk magukat/magunkat és letörölték/tük könnyeiket/inket – hét embert próbáló évtized után.

Makona

Építész, Tervező és Vállalkozó Kft.
 1024 Budapest, Kereke utca 25. Telefon: 3881-701, 3881-702/fax

PappTerenc!

Megállapodásunknak megfelelően mellékelten megküldjük az újrindított építendő Emlékmű körüli tervet és költségvetést éves felhalálás céljából, 3 példában

Egyben tájékoztatjuk, hogy az elvégzett munka tervezési díja a Kamarai díjattal szemben 800.000 Ft-ba, a lektorátusi díjattal szemben 1.700.000 Ft-ba kerülne

Mivel ezt az összeget a felmerülő részkielégítések ellenére nem kívánjuk beszámolni, kéjük, hogy a fent nevezett összeget az építkezéshez való hozzájárulásaként bejegyezni nyitólétszámban.

Előre is köszönjük

M.i.

A költségvetés Ft-ban
vagy megadott; ha
átbírálnak
DM-ba ~ 143.000 DM

üdvözlettel

Makovecz Imre megbízásából

Várhoki Erzsébet szokottól
várszabószabó

Budapest, 2001. jan. 18.

